వాన కురిస్తే

వాన కురుస్తే ! వొక్కవాన అదునుకు కురుస్తే!!

ఆశ నిండిన కళ్ళతో ఆకాశంలో కదలుతున్న మబ్బుల్ని చూస్తూ అనుకున్నాడు పాపయ్య.

వానకురుస్తే మిరపకు పులక అవసరం వుండదు, సెనక్కాయ విత్తవచ్చు, సేద్యాలయినాయి, నిమ్మచెట్టకు నీళ్ళపారకం బాధ తప్పుతుంది.

తొమ్మిది మట్లు తెగినా, ఒక అరెకరం కూడా పారకానికిరాని నీళ్ళున్న బావిని చూస్తూ, గాలికి గిలగిలలాగుతున్న మిరప మొక్కల్ని చూస్తూ, భవిష్యత్తు చెప్పని చీనీ చెట్లను చూస్తూ పాపయ్య ఆశగా అనుకొన్నాడు, వానకురుస్తే !

అవును, యీ యేడైనా వానలు అదునుకు బాగాపడితే, యెకరం మిరపచెట్లు దండిగా కాస్తే, ధరలు పలికితే, మూడెకరాల్లోని పై సెనిక్కాయ బాగా పండితే, యీ తోట్లోనే పై పైరువల్ల నాలుగైదు వేలు చేతికొస్తుంది. యీ సారి చెట్లను కాపుకువదిలితే, వానలు వచ్చి బావిలో నీళ్లెక్కితే, నిమ్మచెట్ల మీద తొలికాపుకే హీనంగా నాలుగయిదు వేలు చేతికి రాల్తుంది. వెలి పైరంతా ఖర్చులకుపోనీ, యేడెకరాలలో జొన్న, పదహైదెకరాల్లో తీగ సెనక్కాయ, పత్తి, యీయేడు సగానికిపైగా బాకీలు తీరతాయి: తప్పక తీరతాయి. బాకీల కన్నా దరిద్రమూ లేదు. నరకమూలేదు. బాకీలున్న యే కుటుంబమూ యీ రోజుల్లో ముందుకు రాదు. బాకీలున్న మనిషి మనిషికాడు. తానేం మనిషి ? తనకూ, తమ కుటుంబానికి వొకప్పుడున్న మర్యాద యిప్పుడుందా ? యీనాడా గౌరవం, మర్యాదా యెక్కడున్నాయి? వాళ్ళందరూ 'నీ దగ్గర డబ్బులేదు కాబట్టి, నీ కాస్తి తరిగిపోయింది కాబట్టి. నీకు బాకీలున్నాయి కాబట్టి, నిన్ను గౌరవించడం లేదు' అని ముఖం మీద అనరు. కానీ వెనక అనేకరకాల మాటలంటారు.

అవమానిస్తారు. హింసిస్తారు. అందుకే తాను డబ్బు సంపాదించాలనుకున్నాడు. ఆశకొద్దీ అప్పు చేసి బావి తవ్వించాడు. నమ్మకం కొద్దీ నిమ్మచెట్లు వేసినాడు. కానీ ఆశ చెడ్డది. ఆశ అన్యాయం చేస్తోంది. నమ్మకం చెడ్డది. నమ్మకం ముంచుతోంది. వానల్లేవు. అన్ని బావులలో మాదిరే యీ బావిలోనూ నీళ్ళు లోతుకు, యింకా లోతుకు పోతున్నాయి. యెక్కడికి పోతున్నాయో ? నిమ్మ చెట్లే కాస్తే , చేసిన అప్పులు ఒక లెక్కకాదు. తన ఆశా, నమ్మకమూ నెరవేరే విషయం యేమో కానీ అప్పుల దయ్యం తన్నుపట్టుకుంది. తన వంశంలో యేదో పద్ధతిలో, యేదో కారణానికి, యేదో దశలో అప్పులు చేయందెవరు ? అవును. చేయక తప్పేదేముంది? మెట్టన్నమ్ముకొన్నవాళ్ళు యెవళ్ళూ బాగుపడరు. యెప్పుడూ బాగుపడరు. వానలు అదున్కులో వస్తే బాగుపడతారు.

పాపయ్య బాధగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

"నిమ్మచెట్లేసి యెన్నాళ్ళయింది?"

ఆ దోవన పక్కూరికి పోతున్న వొకరెవరో అడిగారు. యీ ప్రశ్నతో పాపయ్య లోకంలో పడినాడు:

"అయిదేళ్ళయింది".

"కాపుకు విడిచినారా? భూమి బ్రహ్మాండమయిన భూమి. చెట్లకు బాగా లాయికీ అయిందే. యింతకూ చెట్లను చూస్తే నీటి పారకం తక్కువైనట్లుందే. బావిలో నీళ్ళు తక్కువొస్తున్నాయా?" మళ్ళీ ప్రశ్నించినాడు.

చెట్లకు భూమి లాయికీ అయిందన్నప్పుడు యెంతో ఉత్సాహంగా తన పథకాలను అన్నీ చెప్పాలనుకొన్న పాపయ్య, నీళ్ళ సంగతి యెత్తే వేళకు నీళ్ళుగారిపోయి ' ఆ' అని ముక్తసరిగా సమాధానించినాడు. దారిని పోతూన్న వాళ్ళంతా బావి దగ్గరకు వచ్చి నిలబడినారు. యిందాకా ప్రశ్నించిన పెద్ద మనిషే తన ధోరణిలో చెప్పుకుని పోయినాడు:

"వుహు లాభం లేదు. యీ వానలు సరిగ్గా కురవని కాలంలో నిమ్మచెట్లు పెట్టుకోవడం దండగ. వొట్టి బుద్ధి తక్కువ. మా వూళ్ళో ఒకప్పుడందరూ చీనీ చెట్ల మీద యెగబడినవాళ్ళే. నీళ్ళు చాలక చెట్లు కొట్టేసుకుంటున్నారు. ఒక్క బావికే యిరవైవేలు ఖర్చుపెట్టినవాళ్ళున్నారు. నీళ్ళుంటేనా ?"

పాపయ్యకు అతనితో మాటలలో దిగడం యిష్టం లేదు. వాళ్ళకు దూరంగా తోటలోకి నడిచినాడు. ఆ పెద్ద మనిషి పక్కన్న వాళ్ళతో తోటల్ని గురించీ, బావుల్ని గురించీ యింకా మాట్లాడుతూనే కదిలిపోయినాడు.

పీడ వదిలింది.

అవి పాపయ్యకు యిష్టంలేని మాటలు. మనసుకు కష్టం కలిగించే మాటలు. వాన్ని చంపాలన్నంత కోపం వచ్చింది.

లేకపోతే వాడేం మొనగాడా ? నీళ్ళెక్కడబడేదీ తెలిసిన శాస్త్రగాడా ? తనకన్నీ తెలీదనుకున్నాడా? తానిదంతా ఆలోచించలేదనుకున్నాడా? అదే పనిగా స్వామివార్ని పిలిపించి లగ్నం పెట్టి చేలో యిటు వైపు యీ గట్టున బావి తవ్విస్తే, ఆ వెధవ లాభం లేదంటాడా? తన బావి సంగతి వాడికేం తెలుసు?

పాపయ్యకు చిరాకూ, కోపం కలిగినాయి. ఒక చోట పడిపోయిన గోడమీద కంపను తొలగించుకొంటూ తోటలోకి ఆ సమయంలో దొంగగా రావాలనుకుంటున్న దున్నపోతుమీద

బలంకొద్దీ రాయి విసిరి కసి తీర్చుకున్నాడు.

వాడు చెప్పిందీ నిజమేనేమో! అయినా తొమ్మిదిమట్లు దిగినా నీళ్ళు సరిగ్గా పడలేదంటే యింకెక్కడ పడతాయి? స్వామివారితో యీ విషయమే అంటే ఆయనన్నారు:

'తప్పకుండా పడతాయి. దేవికూడా అదే చెప్పింది. పైగా నేను లగ్నం పెట్టిన వేళా విశేషం అట్లాంటిది. తూర్పు దిక్కున ఆ చిన్న వూటవుందే అటువైపు బోరింగు వేయించు, బుగ్గపుట్టాల, నీళ్ళు లోపల్నుంచీ యెగదన్నకపోతే, జల ఉబక్కపోతే నన్నడుగు. పదాస్పవరు యింజనులు రెండు, నాల్గించి బొంగుల్తో కొట్టినా తరగవు చూడు. వీరారెడ్డి బావిలో నేను నీళ్ళు పడతాయని చెప్పితేపళ్లేదా ?వాక్కు తప్పదు పాపయ్యా.

నిజమేనేమో ! లేకపోతే నా ఖర్మేమో ! బోరింగు వేయించాల. లోపల చట్టువుందో, బండవుందో! స్వామివారి వాక్కుబలం ! బోరింగు వేయించాల. కనీసం నలభై యాభై అడుగులు దించాల. కానీ డబ్బు: డబ్బు యెక్కన్నుంచి తేవడం? పాతప్పులే తీర్చడానికి భయంగా వుందే. కొత్తప్పుల్ని తేవడమెట్టా ? తీర్చడమెట్టా ? తేవడం, తీర్చడం తేవడం బతుకింతేనా?

వానలు దండిగా పడితే యీ బాధలుండవు. యీ భయాలుండవు. వానలు కురిస్తే బావికి నీళ్ళెక్కుతాయి; బావిలో నీళ్ళెక్కితే నిమ్మచెట్లు ఒక్క కాపుకు విదిలించి కొడతాయి; పైర్లుబాగా పండుతాయి. అట్లాంటప్పుడు మొగవానికి ఒక పదాహైదువేల అప్పులెఖ్ఖాపత్రమా? వడ్డీల్తో సహా నీతికీ నిజాయితీకి కట్టుబడి బాకీల్ని తీర్చేగుణం తమ వంశ రక్తంలోనే వుంది.

పాపయ్య వంశ రక్తం గర్వంతో కులికింది.

తన అబ్బ అణా పైసల్తో అప్పు తీర్చినాడు - ఆస్తి అమ్మి తీరిస్తేనేంగాక. తన తండ్రి చచ్చిపోతూ 'ఋణంవుంచుకోకూడదు - అందులోనూ బంధువులదగ్గర' - అంటే తాను కమామిషికి వచ్చిన మొదట్లో పదెకరాలు అమ్మి వడ్డీతో సహా తీర్చినాడు. యింత నిక్కచ్చిగా బాకీలు తీర్చేవాళ్ళు యీరోజుల్లో లేరు. అదే మరొకళ్లయితే నా ఆస్తులు యెవళ్ళో పేరబెట్టుకుని, సొమ్ము వెనకేసుకొని, దొంగబాండుల్ని పుట్టించి, అయిపీ పెట్టి సంపాదించుకుండేవాళ్ళు. నీతికీ, అభిమానానికీ కట్టుబడకుండా డబ్బు సంపాదన యెందుకు ? డబ్బు లేకపోతేనేంగాక, ఆస్తి తగ్గిపోతేనేంగాక, తమ కుటుంబానికి పరువుంది; ప్రతిష్ట వుంది. పరువు ప్రతిష్ట లేనివాళ్ళ దగ్గర యెంత డబ్బుంటే నేం ? అంగడి రామిరెడ్డికి కావల్సినంత డబ్బుంది. దొంగ సారాయమ్మి, దొంగ సల్ఫేటమ్మి, నానా దొంగ గడ్డీ తిని మిగిలించిన డబ్బుంది. ముచ్చొడ్డీలకిచ్చి సంపాదించిన డబ్బుంది. కొంపలు కూల్చిన డబ్బుంది. యీ రోజుల్లో యెంత నీతిని విడిస్తే, యెంత సిగ్గుని విడిస్తే యెంత యితర్లను మోసగిస్తే అంత డబ్బు సంపాదించవచ్చు.

రామిరెడ్డీ, అతని డబ్బూ, సంపాదనా, స్మృతిలో మెదిలే సరికి పాపయ్య మనస్సు అసహ్యంగా నిండిపోయింది.

వాడి దగ్గర వెయ్యి రూపాయలు వీల్లేక, యిబ్బందులకు తట్టుకోలేక, వడ్డీకి తెచ్చినాడు. ముచ్చొడ్డీకి; నూటి కయిదు రూపాయలకు;యెవరికీ తెలియకుండా - కట్టకడపటకు కడుపున పుట్టిన కొడుక్కు - పెద్దకొడుక్కు - తెలీకుండా తెచ్చినాడు. అప్పులు చెయ్యకుండా బతకడం అసాధ్యమై పోతాంది. యేవో ఖర్చులు తగులుతున్నాయి. పెళ్ళిళ్ళ ఖర్చులు, యింటి ఖర్చులు, చదువుల ఖర్చులు. రోగాల ఖర్చులు, చావు ఖర్చులు, వానల్లేక ఖర్చులు. మరేవో ఖర్చులు, బాకీలు. కానీ యిట్లాంటి బాకీలు, రామిరెడ్డి దగ్గర తెచ్చినట్లాంటి బాకీలు, పగవాడు కూడా చేయకూడదు. వాడు ప్రతినెలా వడ్డీ తీసుకొంటూనే వాయిదా మాత్రం

సంవత్సరం పెట్టినాడు. యింక మూన్నెళ్లు- మూన్నెళ్ళకు వాయిదా ముగుస్తుంది. వాన కురిస్తే మిరపకాయలు తొలికోత తెగేసరికి వాడి డబ్బు వాడి మొఖాన కొట్టాలి. లేకపోతే వాడు గుంట నక్క. యిట్లాంటి వాళ్ళ దగ్గర అప్పులు చేయకూడదు.

పాపయ్యలో దైన్యం ఆవరించింది.

ఆకాశంలో చెడుగుడు ఆడుతున్న మబ్బులు. విడిపోతున్న మబ్బులు. కలుస్తున్న మబ్బులు. గాలి, పూనకం పట్టినట్లు వీసే గాలి, వురుము, వురుము.

"అర్జునా : అర్జునా!"

మెరుపు, మెరుపు. కళ్ళను చెదరగొడుతున్న మెరుపు. చినుకులు, చినుకుల చిట పట.

పాపయ్య హృదయం ఆనందంతో పులకించింది.

చినుకులు, పెద్ద చినుకులే. తప్పకుండా యీవాళ పెద్దవానే పడుతుంది. మిరపచెట్లకు పులక, సెనక్కాయ విత్తనం. బావిలో నీళ్ళు. నిమ్మచెట్ల పాదుల్నిండా నీళ్ళు. యీ కార్తెలోనే పెద్ద వానలు పడతాయని పంచాంగంలో వుంది. యీ కార్తె నిన్న మొదలైంది. పంచాంగం తప్పదు. వాన కురవడం తప్పదు.

గబగబా నెత్తిమీద వల్లెవేసుకొని పాపయ్య యింటి ముఖం పట్టినాడు. యెక్కువవుతున్న గాలి విసురు, ముసురుకొస్తున్న చీకటి. విసిరికొడుతున్న గాలి. ముఖంమీద చురుక్కుమనే చినుకులు. అంతంతమాత్రం చూపులున్న పాపయ్య. తన శరీర యజ్ఞఫలాన్ని పితృ ఋణ గృహబంధు దేవతలకు అర్పించిన పాపయ్య, తట్రుపాటులో వొక చేనిగట్టు తగిలి కిందపడినాడు. పాపయ్య దీనంగా మూలిగి, మోచేతులతో మోకాలి చిప్పల్ని బిగదన్ని మెల్లగా లేచినాడు. గుండె దడ మొదలైంది.

మళ్లీ వస్తుందా? గుండె పోటేమైనా మళ్ళీ వస్తుందా ? వాన కురుస్తే చాలు. మళ్ళీ రానీ, తాను చస్తేనేం ? బాకీలు తీరకుండా చావకూడదు. సంసారాన్ని తలెత్తుకొనేట్లు చేసి మరీ చావాలి. ఛీ పాడు ఆలోచన. వాన మీద యీ గాలికెందుకు కసి? కానీ వాన వస్తుంది. వస్తోంది.

పాపయ్యకు అవ్యక్తమైన భయమూ, ఆనందమూ కలిగినాయి.

ఆలోచనలతో వూరు చేరుకుని నిట్టూర్చినాడు.

పంచాయతీ ఆఫీసులో రేడియో వినాలి. యీ దినం వాన కురుస్తుందని, పెద్ద గాలీ వానా వస్తాయని రేడియోవాళ్ళు తప్పక చెప్తుతారు. పాపయ్య పంచాయతీ ఆఫీసు ప్రవేశించినాడు. అక్కడ రాజకీయాలు, వొకళ్ళ కొంపల్ని తీసుకునే రాజకీయాలు. మంచివీ, చెడ్డవీ, అన్ని రకాలవీ రాజకీయాలు.

"యేం మామా తోటకాన్నుంచేనా?" సుందర్రెడ్డి అడిగినాడు.

"ఆఁ. యీవాళ పెద్దవానే రావచ్చు. వార్తల్లోయేం చెప్పినారూ?" సమాధానంకోసం నలువురివైపూ పాపయ్య చూసినాడు. నలువురూ వాన రావచ్చునంటే ఆత్మతృప్తి. వస్తుందని వాళ్ళంటారు.

"ఆఁ.. ఆ రాయలసీమలో భారీ వర్షం పడే సూచనలున్నాయట! రేడియోవాళ్ళ మాట యీవాళ నిజమయ్యేట్లే వుంది." ఒక యువకుడన్నాడు.

"రేడియోలో చెప్పినారా?అయితే యిక తప్పకుండా పడుతుంది. మోడం కూడా దండిగా వుంది." ఆశనూ, ఆసక్తినీ ప్రకటించాడు పాపయ్య.

"పాపయ్యన్నా ! రేడియోలో చెప్పినట్లు వానొస్తే దేవుల్లెందుకయ్యా: ఈ పాటికి

మన్లమిట్లా వుండేవాళ్ళమా చెప్పు"! కరణం అందుకొన్నాడు.

కరణానికేం దొబ్బుతెగులూ 'మనమం'టాడు. మధ్యలో తనకేమైంది? చచ్చేవాళ్ళు తనలాంటివాళ్ళు కానీ ! నక్కలా బతుకుతున్నాడు. పాపయ్య లోలోన వుడుక్కున్నాడు.

"కలికాలం. బ్రహ్మంగారు చెప్పినట్లు యిపుడు రాజ్యం యేలుతున్న దెవరు?" కరణం మళ్ళీ ప్రారంభించినాడు.

"యిప్పుడు తత్త్వాలతో యేంగానీ యీ పదిరోజులూ బజన్లూ, పానకపందేరం యేర్పాటు చేస్తే బాగుండదా ? పాపయ్య మామ విరాటపర్వం సదువుతాడు. యేమంటావు మామా?" సుందర్రెడ్డి అడిగినాడు.

పాపయ్య సమాధానం చెప్పకముందే కరణం ఉత్సాహంగా అన్నాడు:

"అనేదేముంది? పాపయ్యన్న యెపుడైతే యేది కాదన్నాడూ? వూళ్ళో సందాలిప్పుడే మొదలు పెడ్దాం."

"యీ చెక్క భజన్లు చేయడం కంటే కాస్త మంచి పని చెయ్య కూడదా ? యింతకు ముందు చేసిన భజనలు చాలవా? వానా వానా. బావుల్లో నీళ్ళో అని యేడుస్తుంటాం కదా?యేం పెద్ద బ్రహ్మాండం ? యితర దేశాల్లో యిన్నూరు మున్నూరడుగుల లోతునుంచీ నీళ్ళు బయటికి తెస్తున్నారు. మనం యేడెనిమిది మట్లకే యేడుస్తాం. తాలూకాకు పది రిగ్గులు దించమను. అగ్గువగా బావులు తవ్వించమను. భూమిలో నీళ్ళు లేకేం?పోనీ మన చెరువును మర్యాదగా కట్టి వుంటే. కనీసం బావుల్లోనైనా నీళ్ళుండక పోయేవా? అయిదు లక్షలు పోశారుకదా ? చాకలోళ్ళు గుడ్డలుతుక్కోడానికి కూడా నీళ్ళు నిలబడవు. యెట్లా నిలబడతాయి, పోసినమట్టి కొట్టుకొని పోతోంటే? దీన్ని గురించి పట్టించుకోరు. యీ చెరువే వుంటే, ఆ గండికోట ప్రాజెక్టే కట్టివుంటే, పోనీ ఆ తుంగభద్ర యెగువ కాలువ వచ్చి వుంటే మన కిన్ని బాధలుండేవా ? వానదేవుడో అంటూ భజన్లు చేస్తారు. కానీ అసలు సమస్యల్ని పట్టించుకోరు", ఆవేశంగా పట్టాభి అన్నాడు. పట్టాభి విజ్ఞానియైన నిరుద్యోగి. వుద్రేకి.

"అవునయ్యా నీకేకలయితే బావుండాయి. యీసంగతి యెవర్నడగాల?"

యితరులను వాదనలోకి దింపడం కరణానికి యెంతో యిష్టం. వాదనలో తానెలాగా దొరకడు. కానీ యితర్ల పిలక తనకు దొరుకుతుంది.దొరికితే అవసరమైనప్పుడుల్లా నాటకం ఆడించవచ్చు.

"ప్రభుత్వాన్ని," పట్టాభి తెంచినట్టు సమాధానమిచ్చినాడు.

"ప్రభుత్వమంటే యెవరు? మన రెడ్డి గంగిరెడ్డి, మన ప్రెసిడెంటు సిద్దయ్యనాయుడు. గంగిరెడ్డి బావమరిది చెరువు కాంట్రాక్టరు. సిద్దయ్యనాయుని బంధువు యింజనీరు. వీళ్ళనడగ్గలమా చెప్పు?" కరణం లౌక్యాన్నంతా ప్రదర్శించినాడు.

"అడగలేకేం? మన ప్రభుత్వంలో మరొకరిని మరిచిపోయినావే," గంభీరంగా పట్టాభి అన్నాడు.

"యెవర్ని?"

కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడు కరణం. చర్చ పాకాన పడుతోంది. పట్టాభి అంతు తేల్తుది. ఒక ఆట ఆడించవచ్చు అని మురిసిపోయినాడు కరణం.

"నిన్నే. ప్రభుత్వంలో వాళ్ళు చక్రాలయితే, చక్రాల్ని తిప్పే తెలివితేటలు నీలాంటి వాళ్ళవికదా !" పట్టాభి చురక తగిలేసరికి కరణానికి కోపం వచ్చింది.

"పెద్దంతరం, చిన్నంతరంలేదు. గుడ్డొచ్చి పిల్ల నెక్కిరిస్తాది. పిదపకాలం, పిదప

బుద్ధులు," గొణుగుతూ కరణం అస్త్ర విసర్జనం చేసినాడు.

యీ రకం వాదనలు యెక్కడికి దారితీస్తాయో పాపయ్యకు అనుభవమే.

వీటివల్ల ప్రయోజనం లేదు. "నాకు వొంట్లో బాగాలేదు" అని పాపయ్య వీధిలోనికి వచ్చినాడు. ఒకటి రెండు చినుకులు పడుతూనే వున్నాయి.

పట్టాభిమాటల్లో నిజం వుంది. రిగ్గుల సంగతి గొప్పగా చెప్పుకుంటున్నాడు యీ మధ్య; కానీ మంచినీటి బావులే తవ్వుతారట. నిజంగానే ప్రభుత్వానికి శ్రద్ధ వుంటే యిన్ని అవస్థలుంటాయా? పట్టాభి అన్నట్లు వానలు భజనలవల్ల వస్తాయా? పూర్వం వచ్చేవి. యిప్పుడేమో భజనల వల్ల వాన వచ్చినా రాకపోయినా రాజకీయాలొచ్చాయి- వూళ్ళో తప్పక యెగువవీధి భజనగుంపు. దిగువవీధి భజనగుంపుల మధ్య. చెరువు నిలిచివుంటే బావుల్లో నీళ్లుండేవి. వంక కడ్డంగా కట్టదల్చిన చెరువు కాబట్టి. ఒక పెద్ద వాన కురిసినా చెరువులో నీళ్ళు దండిగా వుండేవి. చెరువు నిలిస్తేనా ? అదెందుకు నిలుస్తుంది? తుంగభద్ర కాల్వవొస్తే తన భూమి అయిదెకరాలు పారుతంది. అది వచ్చేదెప్పుడు ? అందరూ దొంగలే. యీ మనుషులు బాగుపడరు. యీ వూరు బాగుపడదు. యీ దేశంబాగుపడదు. అందరూ చస్తారు. అప్పుల్తో చస్తారు. పనికిమాలిన రాజకీయాలతో చస్తారు.

పాపయ్య మనసులో కసి. గుండెల్లో మంట.

పాపయ్య యింటికి చేరుకొని భార్యను ఆత్రంగా అడిగినాడు:

"పైన గవాసులూ అవీ వేయించినావా? గుమ్మళ్ళేమైనా పడ్తాయేమో? మిద్దెమీద సవుడుందికదా?"

"ఆఁయీ వాన వచ్చిందా సచ్చిందా?"పాపయ్య భార్య వేదాంతం పలికింది.

యేమైనా వాన వస్తే. యీ యింట్లో వుండడం యిబ్బంది. యీ సారి వానలు బాగా కురిస్తే, పంటలు బాగా పండితే మిద్దెవూడబీకి తిరిగి కప్పించాల. దంతెలు పుచ్చిపోయినాయి. నాయన కొత్త మిద్దె కట్టాలనుకున్నాడు కానీ కట్టకుండానే వెళ్ళిపోయినాడు. తాను కొత్తది కట్టకపోయినా పాతదైనా పదిలం చెయ్యాల. యీవాళ యీ మోడాన్ని చూస్తే పెద్దవానే పడుతుంది. గుమ్మళ్ళు పడతాయేమో! పడితే రాత్రంతా జాగారం తప్పదు.

భార్య సణుక్కుంటూ చెంబుతో నీళ్ళిచ్చింది. చెంబందుకొని మసి కట్టుకుంటున్న కిరసనాయిలు దీపంవైపు చూస్తూ "పెద్దోడెక్కడికి పోయినాడూ!" పాపయ్య ప్రశ్నించినాడు.

"నీ వెంతకూ రాకపోయేతలికి నీ కోసం తోటదగ్గర కొచ్చినాడే. యెదురుపల్లేదా? అంత పొద్దు పోయిందాక ఆ తోట దగ్గర వుండకపోతే కారిపోయిందా?"

పాపయ్య భార్యకు జీవితం విసుగునిచ్చింది తప్ప, యింకేమీ యివ్వలేదు.

పెద్దకొడుక్కు తనమీద తగని ప్రేమ. తన కొడుకులంతా అట్లాంటివాళ్లే. యిప్పుడీ చీకట్లో తనకోసం తోట దగ్గర కెళ్ళినాడు.

"వాడు వానలో చిక్కుకుంటాడమో?" భార్య వడ్డిస్తూ అంది.

పాపయ్య భోజనం ముగించి యింట్లోంచీ బయటికి వచ్చి ఆకాశంవైపు చూచినాడు. చుక్కల్లేవు. మోడమట్లానే వుంది. ఒకటి రెండు చినుకులు రాల్తూనే వున్నాయి. పెద్దవాన రానందుకు పాపయ్య విసుక్కున్నాడు.

యీ వాన మళ్ళీ యేమైనా యెగదంతుందా? వస్తున్నా వస్తున్నా అని తెగ వూరిస్తుంది. యెగదంతుంది. లేదు, యీ రోజు తప్పకుండా పెద్దవాన వస్తుంది. పంచాంగంలో వుంది. రేడియోలో చెప్పినారు. తన మనసు చెపుతూంది. వాన తప్పదు.

నిద్రవస్తూంది.

యింట్లోకి వెళ్ళి మంచంమీద పడుకున్నాడు.

వుబ్బరంగా వుంది. తెగ వుబ్బరంగా వుంది. గాల్లేదు. వానొస్తే తర్వాత చూసుకోవచ్చు.

పాపయ్య మంచం బయట వేసుకొని పడుకున్నాడు. పగలంతా తోటకాడ పని. ఆలోచనలూ ఆశలూ నిరాశలు. అలసిపోయిన పాపయ్యకు వెంటనే నిద్ర కమ్మింది.

నిద్రలో పాపయ్యకు ఒక కల వచ్చింది. పెద్ద వాన పడుతోంది. చెరువు నిండింది. తోటపక్కన్నే గట్టుల్ని యెగదంతూ పారుతున్న కాలవ. బావిలో నీళ్ళు. పాదుల్లో నీళ్ళ, యింట్లో నీళ్ల. వీధిలో నీళ్ళు, తనమీద నీళ్ల. యెక్కడ చూచినా నీళ్ళు. తాను రాసిచ్చిన బాండు కాగితాలన్నీ నీళ్ళల్లో కొట్టుకొని పోతున్నాయి. యెర్రటి మిరప్పండ్లు, బాగా వూరిన సెనక్కాయలు, చీనీ పండ్లను మద్రాసుకు మోసుకపోతున్న లారీలు. రూపాయలు. అన్నీ రూపాయలే. రూపాయల్ని తాను వెదజల్లుతున్నాడు. అంగడి రామిరెడ్డి ఆబగా యేరుకుంటున్నాడు. కానీ వాడు నీళ్ళల్లో కొట్టుకొనిపోయి చెరువులో మునిగిపోతున్నాడు. మునిగిపోతున్నాడు. పోతున్నాడు...

వున్నట్టుండి వురిమిన వురుముకు కల చెదిరింది. మంచం లోంచి దిగ్గున భయంతో లేచిన పాపయ్యకు గుండె వేగంగా వేగంగా కొట్టుకొంది. ఆర్తనాదం చేసి పాపయ్య మంచంలోనే కూలిపోయినాడు.

ఆకాశంలోంచి ఆ రాత్రి వాన పల్లేదు. యింట్లో వాళ్ళ కళ్ళల్లోంచీ పడింది. వానతో చెరువులు నిండలేదు.యింట్లో వాళ్ళ గుండెలు చెరువులయినాయి. పాపయ్య శవాన్ని చేయించిన స్నానపునీళ్లు కాలువలు గట్టినాయి.

ఉదయం వూళ్ళోవాళ్ళంతా పరామర్శించడానికి వచ్చినారు. పాపయ్య పెద్దకొడుకు మల్లయ్యను పక్కకు పిలిచి సుందర్రెడ్డి అన్నాడు:

"యిప్పుడు విచారించి లాభమేముంది ? జరిగే పని చూడాల. పాపయ్య మామ బతికినన్నాళ్ళూ బయట పడకుండా బతికినాడు. కొంత అప్పుల బాధేదో వున్నట్లుంది. నాతో అనేవాడు యెప్పుడన్నా. నాయన లోతు మనిషి. నీకేమైనా చెప్పినాడా?"

పాపయ్య తనక్కూడా బాకీ వుండే సంగతి సుందర్రెడ్డి చెప్పకుండా. జరిగే పని చూడమని మల్లయ్యకు చెప్పినాడు. మల్లయ్య దుఃఖాన్ని దిగమింగుకొంటూ అన్నాడు:

"నేనెప్పుడూ నాయన యేం చేసినా వొక్కమాట అడగలేదు. అప్పులున్నాయని తెలుసు. యెంతుండాయో తెలీదు. యెన్ని బాకీలున్నా తప్పకుండా తీరుస్తాను మామా. తీరుస్తాను. మా వంశం సంగతి నీకు తెలీదా ? గొంతులో ప్రాణం వున్నంత వరకు ఒకరికి బాకీలు యెగవేయం."

అంగడి రామిరెడ్డి భుజం మీద చేయి వేసి మల్లయ్యతో నెమ్మదిగా అన్నాడు:

"చూడు మల్లయ్యా! యీ మద్దెన మీ నాయన నా దగ్గర చేసిన బాకీని గూర్చి దిగులు పెట్టుకోవద్దు. తొందరేం లేదులే. నిదానంగా చూసుకోవచ్చు. దివసం అయ్యాక అంతగా అయితే రాతకోతలూ అవీ వుంటే చూసుకోవచ్చు."

రామిరెడ్డి కూడా మంచోడే. యిలాంటి వాళ్ళు వుండబట్టే తన యింటి గౌరవం నిలిచింది. మల్లయ్య కళ్లు కృతజ్ఞతతో మెరిసినాయి.

రామిరెడ్డి ఆత్రగాడు కాదు. గాలానికి బాగా చిక్కిన తర్వాత చేపను బయట వేస్తాడు. యీ చేప బాగా దొరుకుతుంది. రామిరెడ్డి మనసులో అంకెలు దొర్లుతున్నాయి.

దివసాలు ముగిసినాయి, మల్లయ్యకు యింటి విషయాలన్నీ నెమ్మదిగా పడుతున్నాయి. తండ్రి మరణానికి ముందు మల్లయ్య పొలం పనులను గూర్చి మాత్రమే ఆలోచించేవాడు, తండ్రిదే పెత్తనం కాబట్టి. యిప్పుడు పొలం పనులూ, యింటి బాధ్యతలూ, బాకీలూ, డబ్బు బాధలూ.

నెల రోజుల తరువాత మల్లయ్య ఒక రోజు తోట దగ్గరకు వెళ్ళినపుడు బావి గట్టున నిలబడి అనుకున్నాడు.

నాయన పోయినాక వొక వాన వచ్చింది. యింకొక మంచివాన కురుస్తే యీ మిరపచెట్లకు కాయ బాగా పడుతుంది. ధరలున్నాయి. సెనక్కాయతీగ బాగా సాగుతుంది. ధరలు పెరుగుతున్నాయి. నిమ్మచెట్లకు పూత వస్తుంది. రెండు మూడు లారీలు కాస్తాయి. బావిలో నీళ్ళు సరిపోతాయి. అన్నీ కుదిర్తే యేముందీ? బాకీలు సుమారుగా తీర్చవచ్చు. బాకీలెంతబాధ !బాకీలు తీర్చాలి.

బావిలోకి చూస్తూ, ఆకాశంనైపు చూస్తూ, ఆ మధ్య వచ్చిన ఒక వానతో బతకలేక చావలేక అవస్థ పడుతున్న మిరపచెట్లను చూస్తూ, నీరెత్తని నిమ్మచెట్లను చూస్తూ అనుకున్నాడు.

వొక్క వాన కురిస్తే ! మరొక్క వాన కురిస్తే !!! ○

29 అక్టోబరు 1971, ఆంధ్రపత్రిక సచిత్ర వారపత్రిక

ఆగస్టు 1973, సుడి (కథాసంకలనం)

కన్నడ అనువాదం : ప్రజావాణి, 22 ఏప్రిల్ 1973 (పి.బి.శివణ్ణ)

హింది అనువాదం : సమకాలీన భారతీయ సాహిత్య 25 (దస్తగిరి)